

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/113/2015
Identifikačné číslo spisu:	7013200780
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7013200780.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom Suché Mýto 19, Bratislava, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Bardáč, s.r.o. so sídlom Lovinského 22, Bratislava, proti žalovanému: Obec Čakanovce, so sídlom Čakanovce č. 79, 044 45 Bidovce, IČO 324051, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. januára 2015, č. k. 6S/138/2013-51, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. januára 2015, č. k. 6S/138/2013-51, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením zo dňa 29. januára 2015, č. k. 6S/138/2013-51, podľa § 104 OSP zastavil konanie z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie neexistujúceho rozhodnutia. Bolo preukázané, že konanie o poskytnutie informácií podľa zákona o slobode informácií sa na základe žiadosti žalobcu nezačalo, a v dôsledku toho neexistuje rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto neboli splnené. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 246c OSP v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal.

2.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť.

4.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“ a § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 492 ods. 2 SSP v spojení s § 212 ods. 1 a § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predovšetkým treba uviesť, že v priebehu súdneho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽi/7/2013 zo dňa 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť Centra ekologických informácií, Suché mýto 19, Bratislava odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Z odôvodnenia uvedeného uznesenia ústavného súdu vyplýva, že „Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7SŽi/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcym a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv samusi aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p/ zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“

Odvolací súd zistil, že preskúmaná vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho konania je obdobná ako vec, ktorá bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, v ktorom rozhodol uznesením sp. zn. 7 SŽi/7/2013 zo dňa 27. novembra 2013.

Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení č. k. I. ÚS 260/2014-14 zo dňa 21. mája 2014 vyslovil svoj právny názor k obdobnej problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, tento jeho právny názor je potrebné považovať za záväznú judikatúru pre danú vec, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 492 ods. 2 SSP a § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 OSP potvrdil.

Námietky žalobcu uvedené v podanom odvolaní nie sú dôvodné, lebo krajský súd dostatočne odôvodnil prečo konanie o poskytnutie informácií podľa zákona o slobode informácií nezačalo, a jeho rozhodnutie je súladné s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývajúcim z rozhodnutia zo dňa 27. novembra 2013, sp. zn. 7 SŽi/7/2013. Aj námietka žalobcu o nenariadení pojednávania krajským súdom nie je dôvodná, lebo súd nepripravuje pojednávanie, ak odmieta návrh z procesných dôvodov alebo rozhoduje o zastavení konania podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo osobitného predpisu, čo vyplýva z § 114 OSP a § 250e OSP. Nebolo teda potrebné nariaďovať pojednávanie, lebo splnenie podmienok konania súd skúma prv než rozhoduje vo veci samej, a pojednávanie sa nariaďuje na prejednanie veci samej.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 492 ods. 2 SSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 OSP. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Rozhodnutie senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.